

Gunita Krilova

***Driftā
tikai
lēdijas***

821.174-31
Kr 595

Arņa Kilbloka vāka dizains

Grāmatas vākam izmantots attēls www.iStock.com/MoustacheGir1

Autores foto – **Iveta Pūle**

Paldies par informatīvo atbalstu **TVXNET** sadaļai **EGOISTE**

Gunita Krilova **DRIFTĀ TIKAI LĒDIJAS**

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Daina Grūbe*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Korektores *Diāna Graudiņa, Zinta Stikute*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3973.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Gunita Krilova, 2019
© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-8365-5

JŪLIJS IR SĀCIES

— 1 —

– Jūsu dzēriens, lūdzu. – Oficiante noliek pasūtīto “Longailendu” Unai priekšā un pasmaida.

Una atņem ar smaidu: – Paldies! – Un iesūc krietnu malku.

Beidzot kaut kas patiešām labs, ha-ha, viņa pie sevis nodomā, saprotot, ka nekas labs tas patiesībā nav. Sajaukti kopā visbriesmīgākie alkoholiskie dzērieni. Nebūs brīnums, ja galva rīt sāpēs. Lai. Una pat nedomā uzsākt cīņu ar vainas apziņu, kas kaut kur tāltālēm mēģina piezagties. Ir vasara, un viņa ir nolēmusi sevi mazliet palutināt. Galu galā šodien viņas ministrijā tika apstiprinātas jaunās nodokļu likmes, līdz ar to Unai kā nodokļu administrēšanas nodaļas vadītājas vietniecei darba būs daudz. Meita ir nometnē, un ir īstais brīdis atslābt un saprast, ka vasara jau pilnās burās. Citādi augusta vidū atkal nāksies attapties, ka viss – vēl viena vasara pagājusi nemaņā starp darba papīriem un mājas ikdienu.

Unas apceri, kā padarīt šo vasaru mazliet interesantāku, izjauc vatsapa signāls, kas ar nodomu uzlikts spalgs, – ziņas vatsapā viņai parasti pienāk no meitas nometnes skolotājiem. Un tās palaist garām nedrīkst.

Bet, nē, šoreiz tā ir Linda, kas ir ierakstījusi draudzeņu grupā emocionālu ziņojumu:

Sorrī, nedaudz kavēšu. Mazgāju matus, ģērbjos un tad jau braucu!! Bučas jums, un nesāciet lielās klačas bez manis!!

– Protams, tipiski, – Una pie sevis nosaka pārāk skaļi, pievērsdama blakusgaldiņa apmeklētāju skatienus. Nāksies ne tikai iesākt, bet arī pabeigt kokteili vienai. Taču mirklis vienatnes dod iespēju reālāk apdomāt vasaras plānus, kamēr darbi rit mierīgāk. Pēc piecu minūšu intensīvas domāšanas Una saprot: katastrofa! Ja viss, kas jaunajai sievietei nāk prātā, ir ģenerālā tīrīšana skapī un plāns beidzot savos trīsdesmit divos gados izmēģināt vaksāciju, – ir traki. Vajadzētu šodien parunāt ar draudzenēm par tēmu, kā padarīt dzīvi ja ne interesantu, tad vismaz normālu. Viņas draudzenēm Lindai un Sintijai noteikti būs daudz dažādu ieteikumu. No malas raugoties, draudzeņu dzīve rit krāsaini un piesātināti, turpretī Una klusītēm stūrē savu dzīves kuģi pa piesmakušu upi. Vispār jau viņa negrib to atzīt, bet draudzenes ne reizi vien ir atzīmējušas, ka Una ir pilna ar tvaiku, kuru jau sen vajadzēja nolaist. Dziļi sirdī Una zina, kas ir par iemeslu viņas grūtsirdībai, bet šobrīd izvēlas bēdas slīcināt ēdienā un dzērienā.

Dzerdama otro kokteili un jau ēzdama grieķu salātus, Una beidzot sagaida Lindu.

– Nu, ča viņa, mīlā! – Linda steidz sabučot un apskaut draudzeni.

Ir pagājis ilgs laiks, kopš abas tikās. Tagad, kad draudzenēm vairs nav divdesmit gadu, ir ģimenes, bērni un

darbs, nav viegli noorganizēt tikšanos, tāpēc pat neilga saskriešanās katrreiz ir kā svētki.

– O, tu jau ēd? – Kad apskaušanās mirklis ir garām, Linda neslēpj savu izbrīnu un nosodījumu – viņai ēšanas manieres ir svēta lieta. Tomēr apraujas, kad saprot, ka pati ir kavējusi vairāk par stundu. – Viss *okei*, neņem mani vērā. Kādi ir salāti? Izskatās labi. Ko tu dzer? O, “Longailends”?! Kāds šodien atlaiž!

Jautājumu un komentāru gūzma no Lindas gāžas tāpat kā svaigais aromāts no viņas matiem. Laikam izkāpusi no dušas un teleportējusies no savas glaunās mājas Juglā uz smacīgo Rīgas centru vienā minūtē, saglabājot svaigumu un neizdalot ne lāsi sviedru. Nu bet protams, Lindai taču nav bērnu, kas viņu nokausētu. Tā būs visa viņas labā izskata atslēga. Zeltaini mati, skaisti apgriezti līdz pleciem, mirdzoša seja, minimāls grims un atkal – atkal! – jauna kleita. Kā gan var nestarot acis, ja ir jauna kleita, ko uzgērbt uz parastu meiteņu tikšanos? Jau pa gabalu var redzēt, ka Lindas kleita nav pirktā kādā no masu preču veikaliem. Unai būtu kauns atzīties, ka reizēm iegādājas sev drēbes pat rimi un maksimā – krekliņi un sporta bikses tur mēdz būt visai labas. Pat svārkus un blūzītes darbam Una ir pirkusi lielveikalā. Nu, tādas drēbes gan ir labas Unas līmenim. Lindai tās nez vai būtu grīdas lupatu vērtas. Pat grīdas lupatas Linda varētu izvēlēties kādā zīmola veikalā, Unai iesaujas prātā.

– Jauna kleita? Kur pirki? – izsūcot pēdējās “Longailenda” pīles, jautā Una. Reizēm ir patīkami paklausīties par veikaliem un zīmoliem, kas eksistē pasaulē, zinot, ka pati tādos nekad neiegrieziesies. Šī konkrētā kleita esot no

debenhama. Lai ko arī tas nozīmētu, rimi vai maksimā tā pirkta noteikti nav.

* * *

– Tas nav godīgi! – šļupstot klieudz Anna, ēzdama saldējumu. – Kāpēc viņam ir lielāka porcija? Viņam vienmēr ir lielāka porcija, bet man nekad, vispār nekad nav lielāka!

Protams, kā Sintijai jādodas laukā no mājas, tā ir kašķis. Nekad, nekad nevaru sataisīties normāli, Sintija pie sevis nodomā tikpat kategoriski kā viņas meita. Steigdamās uz tikšanos, lai arī tikai ar draudzenēm, jaunā sievietē grib izskatīties labi. Nē, pat ne labi, kaut vai tikai normāli. Līdz “labi” vēl mazliet jāpagaida. Pusgads. Tad es noteikti jau būšu notievējusi, Sintija sevi pārliecina, lai gan pati zina, ka tie ir meli. Pēdējos piecus liekos kilogramus viņa kopš Annas piedzimšanas met nost jau četrus gadus, bet kaut kā neizdodas. Laikam jāizmēģina beidzot kāda interneta diēta, Sintija pie sevis spriež. Pirmdien no rīta viņa darbā noteikti sameklēs kādu uztura plānu. Lai tad citi smeļ, bet viņa vismaz būs tieva.

Sintija paņem mazo meitu opā un samīļo. Bērns gan neļaujas, tomēr Sintija piekļauj viņas silto vaidziņu pie savas vēsās sejas. Anna ir lipīga un dusmīga. Lai arī meitēnam ir tikai četri gadi, viņa ar diezgan lielu spēku pretojas mātei un izraujas Sintijai no rokām. Anna pieskrien pie brāļa Dāvja un, veikli iekniebusi puikam, metas prom. Sintija atstāj šo epizodi pašplūsmā, lai arī Dāvis sāk neapmierināti burkšķēt. Gan jau tiks galā.

– Būšu vēlu, negaidi mani. Rīt ceļamies tāpat? – Sintija uzsauc Tomam, pavērdama guļamistabas durvis.

– Mhm, – Toms noņurd, nepacēlis acis no telefona. Mans romantiskais vīrs, sieviete pie sevis ironizē. Lai gan labāk tāds nekā nekāds, viņa sevi mierina, aizdomādāmās, vai pēdējā laikā to nenākas darīt pārāk bieži.

Taksis ir jau piebraucis. Sintija saprata, ka ar troleļbusu kavēs vēl vairāk. Lai arī šādi izšķērdības gājieni viņai nav raksturīgi, šoreiz Sintija atļaujas par to nedomāt. Tikko noformētā dzīvokļa kredīta ikmēneša maksājums paņem pusi no viņas algas, tāpēc tērēt tur, kur var ietaupīt, nav lietderīgi. Lai arī viņas vīrs Toms, strādādams par arhitektu, nopelna daudz vairāk nekā sieva, Sintija vienmēr ir centusies būt finansiāli nodrīga ģimenei un tās budžetam. Skatoties, ka kolēģi, kam jau ap četrdesmit, ir naski uz šķiršanos, arī šis aspekts liek viņai aizdomāties: neviens no šķiršanās nav pasargāts, tāpēc sievietei jāspēj sevi nodrošināt pašai. Laikmetā, kad solījumi tiek laužti ik uz soļa, tāds naivums – līdz nāve mūs šķirs – ir kā spīdīgs un liekulīgs dekors smalkā ballītē. Kā glauni ziedi, hēlija baloni un baltās dūjas. Vienkārši tāds solījums ir ietilpināts ballītes *čeklistā*, un tam tur ir jābūt. Tā ir pieņemts. Tas nekas, ka piecdesmit procentos gadījumu tas ir tikpat mākslīgs kā Kardašjanas dibens.

Lai arī Sintijai ne reizi nav radušās aizdomas, ka Toms varētu viņu pamest un samainīt pret jaunāku modeli, gadiem nākot arvien klāt, skaudrā realitāte parādās paziņu dzīvē. Sintija pie sevis skābi atzīst: nav zināms, par ko viņa vairāk satrauktos, ja nāktos šķirties no Toma, – par salauzto sirdi vai par sadzīves problēmām, kas uzrastos pēc laulības šķiršanas. Finanšu problēmas un dzīvokļa, mašīnas un bērnu dališana. Skatoties, kā ar

šo lietu veicas kolēģiem un paziņām, ir saprotams, ka tas būtu grūti.

Vairs neko daudz nedomādama, Sintija nosauc adresi un ļaujas braucienam. Ir patīkami pēc ikdienas sēdēšanas pie auto stūres izbaudīt pasažieres lomu.

* * *

– Čau! Labi izskaties! – jau pa gabalu sauc Linda.

– Ne tik labi kā tu, – Sintija atsmej un pati ir pārsteigta, ka pateikusi to skaļi. Tomēr viņa nespēj atraut acis no Lindas košās kleitas, zīdainajiem matiem un spīdīgajiem nagiem, kas tik rotaļīgi izdaiļo viņas pirkstus. Linda parasti izskatās labi – vislabāk no trim draudzenēm. Tas ir acīm redzams, tāpēc Lindas komplimenti liek Sintijai justies neērti. Lai arī viņas ir draudzenes kopš skolas laikiem, tikai tagad visas trīs ir kļuvušas īsti atklātas cita pret citu. Liekas, ka draudzība ir ieguvusi jaunu jēgu. Skolas laikos viņas varēja pavadīt ikdienu, tiekoties, klausoties mūziku, lakojojot nagus un aprunājot puišus, bet tagad, lai arī tikšanās sanāk tikai reizi mēnesī, tās ir daudz patiesākas un jēgpilnākas. Vai to dara gadi vai gardie ēdieni un dzērieni, kurus viņas patērē, grūti pateikt.

– Nu, kā atvaļinājums? – Una vērsas pie Sintijas, lai varētu sarunu ievirzīt sev vēlamā gultnē.

– Baigais jau nu atvaļinājums. – Sintijas atbilde izklausās drūmāka, nekā piedienētos šādā vasaras dienā. – Pēc pārvākšanās uz jauno dzīvokli vēl esam uz kastēm. Ome nevarēja bērnus šonedēļ paņemt pie sevis. Vājprāts! Ai, bet ne jau par to ir runa. Jaunnedēļ būs darba ballīte, un šogad tusiņam ir cita koncepcija – nebūs tās stulbās

sporta spēles, bet gan dārza svētki. Bez otrajām pusēm. Bosam Kurzemē ir īpašums, kur var tusēt. Apmešanās gan teltīs, bet būs dzīvā mūzika. Un laiku sola labu. Ar kolēģēm paņemsim tekilu – jau sarunājām. Gribas atbrīvoties no spriedzes, jo ar jauno vadību viss ir pilnīgā pakāļā, – Sintija nober, atslīgdama krēslā. Draudzenes klusēdamas klausās. Una nodomā, ka ne Sintijai vien vajadzētu atslābt.

– Tā, ko šodien dzersi? Mēs jau pa “Longailendam” izdzērām. Una gan jau trešo sūc, – Linda nosmej.

– Nē, nē, es alu, – Sintija nosaka. Būs ekonomiskāk, viņa nodomā un pasūta sev dzeramo. Ēdienu viņa šodien neņems. Neko. Liekas kalorijas nav vajadzīgas, un katrs ietaupītais eiro nāks par labu viņas finansiālajai pārlicībai. Sintijai liekas, ka viņa pēdējos mēnešos to vien dara kā galvā skaita kalorijas un eiro. Kontā gan vēl kāds eiro pirms algas ir saglabāts, bet kalorijas no dibena tik ātri negrib kust.

– Tā, es tomēr vēlētos kaut ko apēst, – čivina Linda un pasūta uzkodas. Protams, viņa pacienās arī draudzenes, un Sintija jutīsies neērti, ka pati neka neņēma, bet ēd citu pasūtīto. Viņa vienmēr ir brīnījies, kur Linda dabū tik daudz naudas izklaidēm un apģērbam, ņemot vērā, ka no darba vīra firmā aizgāja drīz pēc kāzām. Protams, viņas vīrs Edgars neskopojas ar sava biznesa augļiem un dāsni apbalvo arī Lindu. Vai drīzāk pat pieprasa, lai sieva izskatītos nevainojami – uz simt desmit procentiem. Un viņa pilda savus sievas pienākumus, saņemot par to godīgu sievas algu. Līdz ar to arī jaunās kleitas un mirdzošā seja ir neatņemama Lindas sastāvdaļa. Lindas vīram jau ir nedaudz pāri par

četrdesmit, turpretī Lindai – vien mazliet virs trīsdesmit, un, iespējams, vīrietim šajā vecumā visas dziņas ir augstākajā punktā un ir akūta nepieciešamība pēc izskatīgas sievas.

– Tā. Man ir problēma. – Sintijas pārdomas un skaudību par draudzenes laisko un nodrošināto dzīvi pārtrauc Unas balss. – Man ir garlaicīga dzīve. Varbūt pati esmu pārāk garlaicīga, – Una nosaka un iesūc krietnu malku no kokteiļa.

Linda un Sintija sastingst un gaida, kas sekos. Klusums ievelkas ilgāk, nekā pieklātos draudzeņu sarunās.

– Kas ir? – Una jau teju uzbļauj. – Esmu precējusies visilgāk no mums. Varbūt tikai normāli, ka iestājas rutīna?

– Jums vajadzētu otru bērnu, – Sintija saka.

– Kā tad! Visu risināt ar bērnu – tas ir sviests, – Linda, atglauzdama smaržīgos matus, nepiekrīt.

– Ziniet, šitās domas no bezdarbības rodas. Gatis taču jau ilgi nestrādā. Cik būs? Pusgads, kopš viņš zviln uz dīvāna? – Sintijas atmiņa ir fenomenāla.

– Nu un? – Linda neatkāpjas. – Es arī nestrādāju, man nav bērnu, bet mana dzīve ir interesanta.

– Katram savs. Vienam dzīvē pietiek ar jaunu kleitu, bet citam tomēr gribas sasniegt kaut ko vairāk. – Sintija to nožēlo, vēl pirms ir pateikusi.

– Kā, lūdzu? – Lindas acis ieplešas.

– Es tikai gribēju teikt, ka bērns dod reālu iemeslu pacelt dzīvi citā kvalitātē. *Okei*, manai Annai ir jau četri gadi, bet viņa vēl joprojām smaržo pēc riktīga mazuļa. Pēc bēbiša. Viņa ir tik maiga... Āāāā, nu, *kamon*, jūs saprotat, par ko es runāju? Una! Tev Emīlija jau ir liela, bet vai atceries viņu kā tādu mazu kunkulīti? – Sintija cenšas

draudzenes pārlicināt par bēbiša nepieciešamību Unas un ikvienā citā ģimenē, kur radušās kādas problēmas vai iestājusies rutīna. Pēc Sintijas domām, bērns atrisina visas problēmas. Vai vismaz uz pāris gadiem aizmiglo sievietes prātu.

– Ko? Kāds bēbītis?! Tā sieviete ir sagurusi! Labi, kas ar tavu dzīvi, Una? – Linda atgriežas pie iepriekšējā temata.

– Ēēē... – Una iztukšo kokteili. – Nu... Kā lai saka? Manā dzīvē nekas nenotiek. Emīlija ir paaugusies. Tagad prom nometnē. Pēc tam pie Gata mammas baudīs vasaras brīvlaiku. Mēs ar Gati esam divatā.

– Āāāāā, kā es gribētu pabūt ar Tomu divatā! – Sintija norēcas nelabā balsī un izplājas pa galdu. Laikam jau iedarbojas izdzertais alus.

– Vai tad mēs tagad par tevi? – sarkastiski nosaka Una.

– Piedod, nē. – Sintija savācas.

– Lūk! – Draudzeņu skatieni ir pievērsti Unai. – Mana dzīve ir pelēka. Ir vasara, saule, visām krāsaini pedikīri, tusiņi pie jūras... Man... mums... Bērns ir prom. Bet mēs knapi sarunājamies. Kur nu vēl... pieskaramies viens otram.

– Saki, kā ir! – draudzeni skaļā balsī pārtrauc Linda. – Jums nav sekса! Tā ir visa sāpe! – Linda piebeidz dzērienu un turpina: – Beidz, jums vajag kārtīgi nobliezties, un tā lieta aizies. Nu neskaties tā uz mani! Es zinu. Man arī tā vienreiz bija. Sekss visu atrisina. – Linda gudri māj ar galvu.

Sintija un Una skatās uz Lindu ar neticības pilnām acīm. Liekas, pat viesmīle palūr uz draudzenēm, bet

Linda tikai turpina: – Loģiski – Gatis ir bezdarbnieks. Pazaudējot restorānu, viņa ego ir cietis pietiekami, lai tas ietekmētu arī spējas guļamistabā. Paņem un kārtīgi izvēlē viņu! – Linda pat nedomā pieklusināt balsi.

– Ko? – Una teju aizrijas. – Ko tu man iesaki?

– Da izbeidz! Kad jums pēdējoreiz bija sekss? Nu kaut kas vairāk par misionāru pozu triju minūšu garumā? – Linda nemaz nejutās neērti par šādu sarunas ievirzi.

– Kāpēc gan lai es tev to teiktu? – Una kļūst aizkaitināta.

– Tāpēc, ka tava privātā dzīve sūkā. – Linda noliek glāzi ar blikšķi uz galda un sagrauž ledus gabalu.

– Klau, vai mums nebija doma jauki pasēdēt? – Sintija vēlas mainīt sarunas tematu. Viņai parasti nākas uzņemties vidutājas lomu starp draudzenēm. – Būsim atklātas – dzīve nav tik rožaina, kā bijām domājušas pēc vidusskolas beigšanas. Vīri, darbi un bērni dara savu. Tomēr varam būt laimīgas, ka mums tādi ir. Vakar satiku Ilzi no A klases, un man šķiet, ka viņa joprojām ir viena – bez drauga, vīra un bērniem.

– Labi. Pie velna Ilzi! Mana privātā dzīve tiešām sūkā. Bet ko lai es daru? – Nu jau Una izskatās bēdīga.

– Nu, nu... Es nesmuki pateicu. Tā nav. – Linda vairs nezina, ko iesākt. Viņa jūtas neērti, ka ir tik klaji norādījusi uz draudzenes iespējamām problēmām.

– Vai tad ir tik traki? – Sintijas jautājums pauž cerību, ka saruna ievirzīsies citā gultnē un draudzenes spēs saskatīt savā dzīvē arī kaut ko labu.

– Sekss ir viena lieta. Bet otrs... Liekas, Gatim vispār ir zudusi motivācija dzīvot. Kopš viņš zaudēja restorānu, nekas nav labi, viņš visu laiku ir aizkaitināts. Naudas

viņam nav. Emīliju uzturu es. Par laimi, viņa ir tik labs bērns, visu saprot, necackājas ar kaut kādiem gadžetiem. Esmu zaudējusi ticību sev kā cilvēkam, kā sievietei. Gatis ir tik apātisks... Man gandrīz vai jālūdzas, lai nāk pie manis gulēt. – Una aizsedz seju ar rokām.

– Nuuu, vai tad ir tik traki? – Linda sāk glāstīt draudzenes matus, kas skaisti slīd pār pleciem. – Viņa gatavotie šašliki ir garšīgāki par Sirmā meistarojumiem, to es varu apgalvot. Gatis taču jums gatavo?

– Jā. – Unai jau raustās lūpa. – Pagatavo to, ko es nopērku. – Viņa izplūst asarās.

Bļaviens, kopš kura laika draudzeņu tikšanās ir tik depresīvas?

– Paklau, tev ir vajadzīgs plāns. Dzīvesprieka plāns. To mēs tūlīt tev sastādīsim. – Linda ir optimisma pilna. – Tā, tev vajag kaut ko darīt ar savu izskatu. Tas dos spērienu pa pakaļu, un veči sāks uz tevi citādi skatīties. Arī tu pati un tas vecais Gača tāpat. Vispirms es tevi pierakstīšu pie savas meistares – neuztraucies, viņa pieņem mājās. Uzliks tev normālu seju un izravēs uzacis, nu un visu pārējo ar, ja vajadzīgs. Plus tev nesen bija dzimšanas diena (tu gan tās nesvini), tāpēc pusi izdevumu segsim mēs ar Sintiju, – Linda enerģiski nober draudzenei skaitumkopšanas plānu, ar manikirētajiem nagiem norādot uz problēmzonām Unas sejā.

Njā, viegli teikt. Lindai nav puses kredīta uz kakla plus divi bērni barojami, nodomā Sintija, bet neko nesaka. Iespējams, Unai iet vēl sliktāk.

– Jā, noteikti. – Sintija negrib gausties, jo galu galā viņai viss ir kārtībā. Nujā, kredīta maksājums ir puse no viņas algas, bet tas taču nav jāsedz viņai vienai. Vienkārši

apziņa, ka līdz pat pensijai būs jāmaksā krietna summiņa bankai, liek saspringt. Gan jau būs labi. Galu galā kredīta maksājums ir tikai nedaudz lielāks par īri, ko viņi maksāja iepriekš, toties šis mājoklis ir plašs un saulains, un komunālie maksājumi krietni mazāki. Viss būs kārtībā, vienkārši tādas lielas kredītsaistības viņai ir kaut kas neierasts.

Sintija ir tā iegrimusi pārdomās, ka nemaz nedzird, kā Linda stāsta par filmu, ko vakar abi ar Edgaru skatījušies kinoteātrī.